

Säg, rosenblad när dagen kvällar
när dimtid sin lägel tömt
Om du i ditt fallande plägar
Ha resan av färden gömt
Ty jag skulle så gärna rest så
Om jag kunnat, om jag blommat rött
Men jag är en människa och får den vägen gå
sliten, grådassig och trött.

Men det händer när jag drömmer
att min värld blir vild och fri
att kronblad sig i håret gömmer
Den ros jag var menad att bli

Säg rosenblad som jag varsamt rörde
Din doft blev min essens
Urskulda mig att jag resan störde
Din levnadsmynnande existens

Till jorden rosenblad, du åter går
Men kvar i mitt hjärta och min hand
Finns rosor fler än jag förstår
till att binda levnadens band.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Yrre med Poeter.se id #11269 innehar upphovsrätten